

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **U. K.**, zast. JUDr. Lubomírem Hlavatým, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Bílinská 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 12. 2005, č. j. 14 Az 254/2004 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Lubomíra Hlavatého **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 2. 2004, č. j. OAM-6015/VL-07-C09-2003, jímž bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože se opakovaně nedostavil k pohovoru.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přípustná (§ 104 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti bez dalšího upřesnění namítá porušení několika ustanovení (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1) tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“).

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost mj. přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel v žalobě u krajského soudu ani jednu z těchto námitek,

kteřé obsahuje kasační stížnost, neuvedl, ač je patrné, že se jedná o námitky, které uplatnit mohl (týkají se správního řízení). Shora uvedené námitky tedy shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnými, ostatní námitky v kasační stížnosti shledal soud připustnými.

Poté se musel Nejvyšší správní soud zabývat přijatelností kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.) v části, v níž je připustná, tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

Na základě obecných úvah, které Nejvyšší správní soud provedl ve výše uvedeném rozhodnutí, konstatuje v projednávané věci zdejší soud, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelovy námitky dle citovaného ustanovení spočívají v tom, že obě předvolání k pohovorům byla zaslána poštou na adresu jím uvedenou, ale nebyla doručena v souladu s § 24 odst. 2 správního řádu, protože poté, co nebyl zastížen v místě hlášeného pobytu, nebyl příslušnou provozovnou držitele poštovní licence ani obecním úřadem vhodným způsobem o uložení zásilky vyrozuměn. Za připustné stěžovatel nepovažuje uložení zásilky u pověřeného zaměstnance ministerstva v pobytovém středisku a vyvěšení oznámení o uložení zásilky. Stěžovatel se navíc k pohovoru ve věci azylového řízení nedostavil dvakrát, přičemž zákon o azylu vyžaduje k tomu, aby mohlo být řízení zastaveno, opakované nedostavení se. Dle stěžovatelova názoru je nutno opakovaností rozumět až trojí absenci u pohovoru, jež není způsobena vážným důvodem.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Tak např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006, č. j. 4 Azs 104/2005 - 52 (dostupný z www.nssoud.cz) tento soud konstatoval, že není-li ministerstvu známo místo pobytu žadatele o azyl, jehož pobyt je evidován v pobytovém středisku, poté, co toto azylové zařízení opustil, lze žadateli doručit předvolání k pohovoru postupem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu (tj. uložení po dobu 15 dnů u pověřeného zaměstnance ministerstva v pobytovém středisku, kde má evidován pobyt, a vyvěšením oznámení o uložení na místě obvyklém). Byla-li žadateli řádně doručena dvě předvolání k pohovoru a on se na žádný ze stanovených termínů nedostavil a svou nepřítomnost neomluvil, může ministerstvo za situace, kdy na podkladě dosud shromážděných informací o skutkovém stavu nelze rozhodnout, řízení zastavit dle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Obdobné právní závěry lze nalézt i v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 16/2003 - 58 (dostupný z www.nssoud.cz) a ze dne 10. 6. 2004, č. j. 4 Azs 38/2004 - 47 (publikován pod č. 368/2004 Sb. NSS).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 16. 6. 2006 částkou 2x 1000 Kč a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu